

като разводяше съ рѣцѣтъ си гѣвкавытъ шибал-
кы та прѣминуваше, пущаше гы небрѣжно задъ
себе си, та ны шибяхъ по лицето, а тя ся смѣ-
еше за страданіята ни.

Най-послѣ стигнахмы до едно мѣсто много
тъсно но открыто. То бѣше върхѣтъ на хълма.
Тука азъ зачуденъ видѣхъ единъ учернъ много
голямъ трапезъ, подпрѣнъ на петь или шесть и-
сполинскы канары полузабыти въ земѣтъ, тѣ о-
бразувахъ единъ пещеръ която произвеждаше по-
читаніе купно и ужасъ. Съ пръвъ изгледъ този
цѣлокупенъ паметникъ отъ незапаметны почти го-
дины и на отколѣшнытъ религии, виждаше ти ся
като сега направенъ и прѣдставитель на нѣща
живущи, щото схващаше ти ся сърдцето отъ у-
жасъ и настрѣхваніе. Малко пѣкои слѣвчевы зары,
които проминувахъ прѣзь листоветъ, прониквахъ
въ пукнѣтинытъ на спрѣгнѣтытъ плочи, и расху-
бавявахъ съ единъ простъ, естественъ хубость
варварскыйтъ онзи жертвенникъ. И сама г-жа
Маргарита ся виждаше като приведена въ умиле-
ніе. Тогази азъ, като влѣзохъ най-напрѣдъ въ
пещерѣтъ и ѣж разглѣдахъ съ вниманіе, за-
ловихъ ся да ѣж изобразѣжъ.

Едвамъ бѣхъ ся минѣли десетъ минуты отъ
акъ бѣхъ ся навелъ та пишахъ безъ да внима-
амъ ни най-малко що става около мене, ето
-жа Маргарита внезапно ми повыка:

— Искате ли и единъ Велледж (жрицъ) да си по-